

ŽIVOT LAVICÍCH

SPECIÁL!

21
nejlepších
prací

Napiš pro mě...

Základní škola, Příbram VIII, Školní 75

Základní škola, Příbram VIII, Školní 75

vyhlašuje další ročník populární školní literární soutěže

Napiš pro mě ...

ročník 2016/2017

soutěžní témata

Neznámý na školní chodbě (vypravování)

detektivní příběh nebo humorná povídka

školní slohová práce pro 4. – 9. ročník

termín odevzdání v elektronické podobě – do 16.12.2016

+ doprovodná výtvarná soutěž

leden, únor 2017 – ilustrace k vítězným pracím

Svět vynálezů (popis zvláštních přístrojů)

název přístroje, jeho popis, návod na použití + reklamní leták

domácí slohová práce pro 4. – 9. ročník

I. kategorie – Přístroj na úklid dětského pokoje

II. kategorie – Přístroj na zmenšování

III. kategorie – Přístroj na taháky, které nikdo neobjeví

Poezie na libovolné téma

básnička na jakékoliv téma

soutěžní kategorie

kategorie I. – 4. a 5. ročník

kategorie II. – 6. a 7. ročník

kategorie III. – 8. a 9. ročník

termín odevzdání zbylých soutěžních prací (v elektronické podobě)

nejpozději do 17.3.2017

**Veškeré dotazy ohledně soutěží Vám zodpoví Váš/Vaše učitel/ka českého jazyka
a Váš/Vaše učitel/ka výtvarné výchovy.**

SLAVNOSTNÍ VYHLÁŠENÍ SOUTĚŽE – 5.4.2017

Obsah tohoto čísla:

Neznámý na školní chodbě

Barbora Kubalová/Lucie Bláhová	2
Nina Rotterová/Anna Brunnerová	3
Matěj Kolář/Šimon Novák	4 - 5
Matouš Kadlec/Anna Zborníková	5
Barbora Hampejsová/Kristián Silný	6 - 7
Natalí Nováková/Adéla Bartošová	7 - 8
Denis Vyrobitík/Zuzana Blažková	8 - 9
Veronika Lenkvíková/Jana Poslušná	10 - 11
Nikola Štětínová/Julie Velasová	11 - 12

Svět vynálezů

Přístroj na taháky, které nikdo neobjeví	12
Ondřej Hofmann	
EDA – přístroj na úklid dětského pokoje	13
Kateřina Kalousová	
Sherlock 2000 – Daniela Walterová	14
Sony 2017 – Kateřina Cvrková	15
Nápojevnice – Kristýna Bílková	16
Přístroj na zmenšování – Star 3000	17
Patricie Svobodová	
Moyu Hualong – Jan Máša	18
Přístroj na zmenšování – Minimax 2000	19
Tereza Klasnová	
Přístroj na zmenšování – Applesmaller	20
Barbora Bambasová	

Poezie

Rok – Adam Kostka	15
Poezie – Smutný námořník	19
Martina Janíková, Eliška Gerstenhöferová	
Poezie – Delfín	19
Nela Tiefenbachová, Šarlota Valová	

Neznámý na školní chodbě - 3. místo (kategorie II.)

Ahoj, já jsem Alex a moji kamarádi jsou Max a Sam. Jsme ze základní školy v Nervákově, kde chodíme do sedmé třídy. Řešíme drobné záhady na školních chodbách. Náš klub si říká Záhadačkáři.

Jak to tak bývá, vše začalo jednoho normálního školního dne. Po prvních dvou hodinách zeměpisu a dějepisu konečně zazvonilo na velkou přestávku a my jsme se mohli vydat na chodbu. Naše klubovna byla úplně na konci chodby, kde bylo mizerné osvětlení, a tak tam nikdo nechodil. Máme tady klid a ticho, nikdo nás nevyrušuje a my se tady můžeme učit a nebo přemýšlet nad nějakou záhadou.

Za těch sedm let jsme si klubovnu vybavili různým harampádím jako například: starou sedačkou, gaučíkem, stolem, židlí, počítačem a dokonce i pár kytkami. O naší klubovně vědělo jen pár lidí a školník. Max toho věděl hodně o počítačích, Sam byl zase naše štěnice a já měla všeobecný přehled, tvoříme tedy dokonalý tým. Po velké přestávce následovaly další nudné a dlouhé hodiny, oběd a odpoledka. Pár minut před koncem odpoledky jsme se začali bavit a učitelka nás nechala po škole. Už zapadalo slunce a v tom jsme uslyšeli obrovskou ránu a Sam po dvou minutách zahlédl na chodbě před ředitelnu temnou postavu. Než se otočil a řekl nám, co viděl, postava už byla pryč. Po škole jsme se s hlavou plnou otázek rozešli domů se slibem, že záhadu budeme řešit až zítra ráno. Druhý den po prvním zvonění jsme se sešli ve třídě, kde jsme strávili dvě první hodiny. Ani jeden z nás nedával pozor, a tak nám učitelka dala poznámky. O velké přestávce jsme šli do klubovny a přemýšleli nad tím, co Sam viděl. Dnes jsme nebyli vůbec ve formě. O první hodině se na nás měla přijít podívat ředitelka, ale nepřišla. Max si to

spojil s temnou postavou a velkou ránou. „Hej, Alex,“ řekl Max „nepřijde ti to divné? Ta postava před ředitelnu, ta rána a nakonec žádná kontrola?“

„Asi máš pravdu, Maxi, měli bychom to jít prověřit. Vidě, Same.“ „No, to ano.“ A tak jsme se vydali na průzkum.

Jak jsme se přibližovali k ředitelně, tuhla nám krev v žilách, představivost s námi mávala sem a tam a Sam málem omdlel. Pomalu jsme otevřeli dveře a vidíme ředitelku s divným mužem. „Á, ahoj děti. Posadte se,“ řekla ředitelka. „Kdo to je?“ otázala jsem se. „Ty myslíš tady pana delegáta z Německa. Rozbilo se mu auto tady před školou. To byla ale rána! Tak jsem ho ubytovala, než mu spraví to rozbité auto.“

Po rozhovoru jsme se nenápadně odplížili do klubovny, kde jsme mohli případ uzavřít. Zase dobrá práce Záhadačkáři a třikrát hip hip hurá!

Barbora Kubalová, 6.C

Ilustrace: Lucie Bláhová, 5.A

Neznámý na školní chodbě - 3. místo (kategorie III.)

Je pondělí 7. listopadu já se svojí kamarádkou Ester jdeme do školy. Když přijdeme k nám na patro, všimneme si, že paní učitelky nově vyzdobily nástěnku na chodbě. Pověsily na ni fotky známých osobností. Moc se nám s Ester líbila.

Když jsme s kamarádkou vešly do třídy, zaslechly jsme, že se kluci o něco vsází. Zajímalo nás o co, a tak jsme šly za nimi. Vsázeli se o to, že vymění jeden obrázek za fotomontáž, kterou vyrobí Ondra na počítači. Udělá to z hlavy paní zástupkyně a pana ředitele a přidá tomu vlasy paní učitelky Novákové. Nám s Ester se zdálo, že by to mohla být legrace, a tak jsme s nimi také uzavřely sázku.

Hned po škole jsme šli všichni k Ondrovi. Tam jsme vyrobili fotomontáž a důkladně promysleli, jak obrazy vyměníme, aby si toho nikdo nevšiml. Vymysleli jsme to následovně. Ráno obrázek ukryjeme na dívčích záchodech. Pak si Ester dojde o hodinu na toaletu a vymění fotku Aloise Jiráska za naši fotomontáž.

Další den jsme tedy provedli věci tak, jak jsme si je naplánovali. O velké přestávce už naše dílo viselo na nástěnce. Ale nikdo si toho nevšiml. Tak jsme se rozhodli, že se další den začneme ptát učitelů na to, kdo to je.

Nejprve jsme se zeptali paní učitelky Vohradské, jestli neví, čí je to portrét. Byla celá zděšená z toho, že vůbec netuší, kdo to ze slavných lidí může být. O další přestávce už byl u nástěnky velký dav dětí a učitelů. Učitelé začali říkat: „Ale tyhle oči už jsme někde viděli!“ nebo „Ale já tyhle vlasy znám!“ A tak se tam vzájemně dohadovali o tom, kdo co zná a kdo to tam vůbec pověsil.

Další den, kdy se všichni stále zajímali

o to, čí je to hlava, jsme se přiznali, že jsme to tam pověsili my a že je to fotomontáž. Fotomontáž z hlav paní zástupkyně, pana ředitele a vlasů paní učitelky Novákové. Všichni učitelé i děti se začali smát. Smáli se tomu, že nezjistili, kdo to je. A že fotka vypadá vtipně, když se ví, z čí obličejů je to udělané.

Takže nakonec jsme tam vrátili fotku Aloise Jiráska, ale naši fotomontáž tam učitelé nechali s popiskem „Vedení naší školy“.

Nina Rotterová, 8.C

Ilustrace: Anna Brunnerová, 6.C

Neznámý na školní chodbě - 2. místo (kategorie II.)

Ahoj, jmenuji se Lukáš Malý a dnes bych vám chtěl vyprávět příběh, co se mi stal před několika týdny. Tak poslouchejte!

Bylo obyčejné úterní ráno a vše probíhalo tak, jako každé úterý. Nastala však změna, které jsem se bál. Když jsem přišel do kuchyně, přes židli u jídelního stolu visely zimní kalhoty. „Už zase??“, pomyslel jsem si. Po chvíli přišla moje milovaná sestra Aneta a stěžovala si, že její zimní kalhoty jsou příliš malé a že v nich vypadá tlustá.....

Nasnídal jsem se, umyl, oblékl a šel jsem do školy, kde to vždy v úterý vypadá jako v blázinci, protože první hodinu máme sexuální výchovu. Konečně zazvonilo a začala výuka. Náš učitel je velmi vtipný. Po celou hodinu vyprávěl zajímavé historky o svém životě a o ženách. Když zazvonilo na přestávku, vstal jsem ze židle a šel jsem se podívat, co je dnes k obědu ve školní jídelně. Když jsem šel k nástěnce, kde byly vyvěšeny různé informace, uslyšel jsem za sebou zvláštní zvuk, jako kdyby za mnou někdo šel a měl na

botách igelitové pytlíky. Pomalu jsem se otočil, koukal okolo sebe, ale na chodbě se mnou až na pár spolužáků, kteří stáli daleko ode mne, nikdo jiný nebyl. Znovu jsem vykročil směrem k nástěnce, zvuk se ozýval znovu a znovu. Ještě několikrát jsem se cestou zastavil a podíval se kolem sebe, ale stejně jako předtím, v mé blízkosti nikde nikdo. Došel jsem až k nástěnce a v tu chvíli slyším: „Nazdar Lukáši“, byl to můj nejlepší kamarád Standa. Pozdravil jsem ho tedy také a on mi začal vyprávět, že ho rodiče donutili vzít si do školy oblečení, co se nosí do přírody, když je zima a mrzne. „Ani nevíš, jak ti rozumím“, vypadlo ze mě. Byla to velká náhoda, že jsme dnes měli oba stejný problém a mohli jsme si o tom popovídat. Podíval jsem se na hodiny a došlo mi, že za chvíli bude zvonit a začne výuka. Domluvili jsme se se Standou, že se sejdem o velké přestávce před učebnou informatiky a tam si o všem v klidu popovídáme. Standa nadšeně souhlasil. Vydal jsem se zpět do třídy, ale jakmile jsem ušel pár kroků, ten zvláštní zvuk tu byl opět. „Že by mě někdo pronásledoval?“ Šel jsem směrem ke třídě a zkoušel si toho zvuku nevšímat, ale nešlo to!! Znovu se otočím kolem dokola, ale nikdo tam opět nebyl. Vtom se stalo něco, co se stát vůbec nemělo,.....zazvonilo!!! Chodba se rychle vyprázdnila a já tam zůstal úplně sám. Strachy bez sebe. Chtěl

jsem jít do třídy a omluvit se za pozdní příchod paní učitelce, ale když jsem se dal do pohybu, uslyšel jsem ten zvuk. Nevěděl jsem, co mám dělat. Už jsem si byl naprosto jistý, že autor toho zvuku jde po mně.... Dostal jsem hrozný strach. „Co když mě zabije???“ Rozběhl jsem se po chodbě a běžel dál a dál, ale ty kroky a zvuky jsem slyšel pořád. Najednou jsem uviděl dveře na klučičí záchody, proklouzl jsem dovnitř a doufal, že mám vyhráno. Ale jako zatím vždy jsem se šeredně mýlil. Když jsem za sebou zavřel dveře a otočil se, uslyšel jsem ten zvuk opět a k tomu ještě jiný zvláštní zvuk, který zněl, jako by na záchodě byl ještě někdo jiný. A v tu chvíli se otevřely dveře jedné z kabiněk a z nich vyšel Standa. Už mi nic jiného nezbývalo. Řekl jsem mu o všech těch zvucích a on se pouze zasmál a řekl, že by ho zajímalo, jaké zvuky to jsou. Vyšli jsme tedy na chodbu a tam jsem šel směrem ke své třídě a zvuk šel samozřejmě se mnou. A v tu chvíli se Standa začal smíchy za břicho popadat. Nebyl schopen slova. Zíral jsem na něj překvapený a očekával jsem vysvětlení. „Ty jsi Lukáši strašný moula!!! Celou dobu couráš po zemi kšandy od kalhot!!!“ Když jsme se oba dostatečně vysmáli, šel jsem do třídy a celý zbytek dne proběhl již bez dalších podivných událostí.

Dodnes nerad na tento incident vzpomínám a doufám, že už se nic takového nikdy nebude opakovat.

Matěj Kolář, 7.C

Ilustrace: Šimon Novák, 8.B

Neznámý na školní chodbě - 1. místo (kategorie I.)

Jsem žákem 5.C. Naše třída se domluvila s paní knihovnicí na přespání v knihovně. „To bude dobrodružství!“ radovali jsme se. Byl úpněk. Paní knihovnice nám četla horory. Všichni jsme se trochu báli. Šli jsme si lehnout. Asi v 10 hodin jsem se probudil, protože se mi chtělo na záchod. Ostatní spali.

Šel jsem temnou chodbou. Líbila se mi ozvěna mých klapajících bot. Ale najednou jsem se zarazil, nebyla to jen ozvěna mých bot. „To je divné,“ řekl jsem si. „Haló, haló,“ zavolal jsem nesměle. Ale nic se neozvalo. Asi tu je ještě někdo jiný, komu se chce na záchod. Nikoho jsem ale nepotkal. Když jsem se vracel do knihovny, ztuhl jsem jako cement. Několik kroků přede mnou stála černá postava dospělého

člověka. Zaostřil jsem, ale nepoznal jsem, kdo to je. „Dobrý den,“ zašeptal jsem. „Neboj se mě,“ řekl neznámý. Najednou asi 5 centimetrů od mé hlavy něco prolétlo. Zaječel jsem. Neznámý zpozorněl a vystartoval. Proběhl kolem mě. Ohlédl jsem se. Nikdo tam nebyl. Rychle jsem se vrátil do knihovny a lehl si. „Kdo to byl?“ přemýšlel jsem ve spacáku, „učitel, družinářka nebo snad zloděj?“

Ráno jsem svůj zážitek vyprávěl paní knihovnicí. „Zkus se zeptat pana školníka.“ Ještě ten den jsem se ho zeptal. „Tak ten neznámý na chodbě jsem byl já. Chytil jsem netopýra, co vlétl do školy.“ Je to vyřešené, žádný zloděj, ale pan školník chytající netopýra.

Matouš Kadlec, 5.C

Ilustrace: Anna Zborníková, 4.C

Neznámý na školní chodbě - 2. místo (kategorie III.)

(Detektivní příběh)

Pro většinu lidí byl obyčejný pátek, ale pro naši třídu ne. Naše třída se totiž domluvila, že uděláme přespání ve škole. Den ubíhal pomalu, nemohli jsme se dočkat večera.

Konečně se přiblížila 19. hodina a já už měla vše připravené. V 19:30 jsme měli sraz ve třídě. Byla jsem tam jedna z prvních, vybalila jsem spacák. V osm jsme byli už všichni včetně paní učitelky. Připravili jsme si svá lůžka, sedli si do kroužku a začali jsme si vyprávět různé historky, které jsme zažili.

Bylo přesně jedenáct, když náhle začala bouřka. Venku se blýskalo a byl slyšet jeden hrom za druhým. Najednou blesk ozářil místnost jako tisíc lampiček. Všichni jsme se lekli, ozvaly se výkřiky. Díky bleskům se objevovaly na koberci děsivé stíny. Bylo už půl jedné a bouřka stále neustoupila. Nikdo nechtěl jít spát, chtěli jsme být spolu.

Vstala jsem, vyšla ze třídy a pomalu zamířila k dívčím toaletám. Najednou se ozvala veliká rána a já

strachy povyskočila. Ohlédla jsem se za sebe, následující blesk vytvořil na zemi stín. „Tam snad někdo leží!“ Vběhla jsem na toalety a práskla za sebou dveřmi. Došla jsem si na záchod a pak jsem si šla umýt ruce. Myla jsem si ruce nádherně teplou vodou a srdce mi tlouklo jako o závod. Chvilinku jsem tam ještě jen tak stála a snažila jsem se uklidnit. Přesvědčovala jsem se, že se mi to jen zdálo, ale tělo se mi klepalo a nedalo se uklidnit. Opatrně jsem otevřela dveře a vykoukla na chodbu. „Nikdo tam není,“ oddechla jsem si. Rozběhla jsem se do třídy. Vběhla jsem rychle a zabouchla za sebou dveře. Všichni se na mě zmateně podívali. „Tam, tam, tam někdo byl!“ vykoktala jsem ze sebe. „Co prosím?“ zeptala se paní učitelka. „Viděla jsem tam něčí stín. Někdo se tam plížil! Já ani nevím, jak vypadal!“ vyděšeně jsem řekla paní učitelce. Koutkem oka jsem viděla dívky přitisknuté k sobě, mlčky na sebe hleděly ani nedutaly.

Paní učitelka se došla podívat na chodbu. „Nikdo tam není.“ „Ona mi snad nevěří? Myslí si, že si to vymyslím!“ „Měli bychom jít už spát,“ řekla paní učitelka při pohledu na hodiny. Všichni jsme si zalezli do spacáků a většina za chvíli spala. Já ne. Nemohla jsem usnout, hlavou mi běhaly různé myšlenky: „Zdálo se mi to? Byl tam někdo? Přece nejsem blázen.“ Převalovala jsem se ze strany na stranu a nemohla usnout. „Copak se dá usnout, když nevíte, jestli se někdo neschovává na chodbě?“

Nespala jsem celou noc. Blížila se šestá hodina. Už jsem nevydržela ležet. Vzala jsem si kartáček a pastu a šla jsem si vyčistit zuby. Při zpáteční cestě jsem zahlédla stejný stín jako včera. Pomalu se ke mně blížil. Zatajil se mi dech. Srdce mi málem vyskočilo z hrudi a celá jsem se klepala. Oči jsem měla vykulené, div mi nevypadly z důlků. Stín se pořád blížil a já stála jako přikovaná. Dech se mi zrychlil a nemohla jsem se ani hnout. Chtěla jsem křičet, utéct, vzít nohy na ramena, prostě cokoliv, ale nešlo to. Jen jsem stála a klepala se. Stín už byl skoro u mě. Začala jsem pomalu couvat. Už jsem byla u zdi, sedla jsem si na zem a schoulila se do klubíčka. Stín se proti mně rozběhl a já si dala hlavu do rukou. Bylo úplně ticho, všichni ještě spali.

Najednou jsem ucítila něco na noze, zvedla jsem hlavu. Černá kočička se tulí k mé noze. Zírala jsem na ni a nevěřila vlastním očím. Začala jsem se smát na celé kolo. To byla úleva, oddychla jsem si. Vzala jsem malého vetřelce do náruče a vydala se ke třídě.

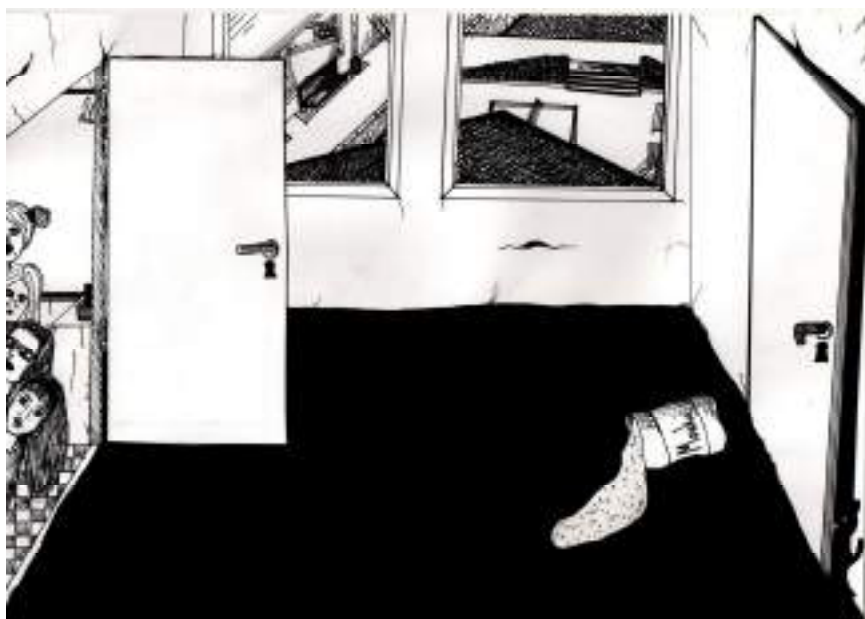
„Vstávat!“ radostně jsem křičela, když jsem vběhla do třídy. Ozývalo se nespokojené bručení, všechny jsem probudila. „Co se děje?“ zeptala se rozespálá paní učitelka. „Podívejte!“ Spolužáci se nechápavě dívali na malou kočičku v mém náruči. „Kde se tu vzala?“ „To nevím, ale nejde o to, kde se tady vzala, jde o to, že je to , co jsem včera viděla.“ „Co? Tahle kočka? Neříkala jsi, že to byl člověk?“ „No, já jsem si to myslela, ale ukázalo se, že je to jen obyčejná kočka.“ Všichni se začali smát. A já jsem se s radostí přidala.

Následující dny jsme se tomu stále smáli. Ostatní si ze mě dělali legraci, že se bojím malé kočičky. Nevadilo mi to, protože jsem věděla, že kdyby byli na mém místě, byli by úplně stejně vyděšeni.

*Barbora Hampejsová, 9.B
Ilustrace: Kristián Silný, 5.D*

Neznámý na školní chodbě - 2. místo (kategorie I.)

(Detektivní příběh)

Po vyučování jsem se sešla u mě doma se spolužačkami Simčou, Áďou a Evčou. Chtěly jsme se společně učit na zítřejší test.

Bylo 16 hodin a my jsme zjistily, že nemáme učebnice, zapomněly jsme je ve škole. Dohodly jsme se, že pro ně půjdeme. Ve škole jsme se dohodly s paní vrátnou, že nás tam pustí. Šly jsme do třídy. Ve škole se už nikdo neučil, slyšely jsme jen hlasy z družiny. Když jsme byly ve třídě a braly si své učebnice, uslyšely jsme na chodbě divné zvuky. „Kdo tam je?“ zeptala se tiše Áďa. Šly jsme

se podívat, ale nikdo tam nebyl, nic se neozývalo. Rychle jsme si vzaly učebnice a utkaly jsme k vrátnici. Řekly jsme paní vrátné, co jsme slyšely. Ta se divila: „Nikdo jiný než já a paní družinářka s několika dětmi tady není.“

Bylo nám to divné. Ty zvuky jsme opravdu slyšely. Rozhodly jsme se, že tu záhadu zkusíme vyřešit. Po domluvě s paní učitelkou jsme zůstaly ve škole v tu samou hodinu, jako jsme tam byly včera. Chodbu jsme posypaly jemnou vrstvou mouky. Schovaly jsme se ve třídě a netrpělivě čekaly. Nic jsme neslyšely. „Asi se nám to jenom zdálo.“ Ale najednou jsme zase uslyšely ty divné kroky. Hned jsme vyběhly na chodbu a tam jsme uviděly stopy. „Stopy patří kočce,“ vykřikla jsem. „Kde by se tu vzala kočka?“ zeptala se Evča.

Stopy byly po celé chodbě. Vydaly jsme se po nich. Vedly až ke skříni a tam končily. Když jsme se podívaly za skříň, seděla tam černá kočka.

Simča ji vzala do náruče a šly jsme za paní vrátnou. „Už jsme rozluštily tu záhadu, už víme, komu patřily ty kroky!“ „Tak kdo to byl?“ ptala se zvědavě paní vrátná. „Byla to tato kočka! Nevíte komu patří?“ zeptaly jsme se.

Po krátkém zkoumání s paní vrátnou jsme zjistily, že kočka patří paní Slepíčkové. Do školy se zatoulala. Nalezenou kočku jsme odnesly paní Slepíčkové. Ta měla velkou radost, že má svoji kočičku doma.

Natali Nováková, 5.C

Ilustrace: Adéla Bartošová, 9.C

Černobilá ilustrace: Tereza Praská, 9.B

Neznámý na školní chodbě - 1. místo (kategorie II.)

Ahoj, moje jméno je Karel a příběh, který vám budu vyprávět se odehrává ve škole. Byla druhá vyučovací hodina a spolužák mě pořád pošťuchoval, tak jsem se bránil a zařval jsem: „Marku, nech mě!“ Na to paní učitelka: „Karle, už toho mám dost, dnes zůstaneš po škole!“ Sklonil jsem hlavu a v duchu jsem si pomyslel: „To mi ještě scházelo!“ Když jsem odcházel po 6. hodině, přišla za mnou paní učitelka a řekla: „Po obědě přijď!“

Najedl jsem se a šel zpátky do školy. Paní učitelka mě vzala do třídy, posadila mě do první lavice, vzala učebnici matematiky, otevřela ji a řekla: „Vypracuj tyto příklady, až to budeš mít, otoč a pokračuj s počítáním příkladů z další strany. Až to uděláš, přijď do kabinetu.“ Nezbyvalo mi nic jiného než začít počítat. Zabral jsem se do práce a nevnímal čas. Když jsem práci dokončil, zvedl jsem se a šel do kabinetu na druhé straně chodby. Přišel jsem ke dveřím, zaklepal a čekal. Vzal jsem za kliku, chtěl jsem otevřít, nešlo to. Dveře byly zamčené. Paní učitelka na mě zapomněla a odešla domů. Mít mobil, zavola bych domů rodičům. Začalo se stmívat a opuštěné školní chodby začaly působit strašidelně. Padla tma, koukl jsem se z okna

a viděl jsem, jak žluté světlo lampy ozařuje zasněžený chodník. Když vtom na silnici zastavilo auto, zhaslo světla a vystoupily z něj dvě osoby. Slyšel jsem, jak se v přízemí rozbilo sklo a zavržaly dveře. Rychle jsem se šel schovat do třídy. V rohu naší třídy byl nízký regál, hbitě jsem za něj skočil. Čekal jsem, čekal, krve by se ve mně nedořezal. Strachy jsem sotva dýchal. Najednou slyším na chodbě tiché kroky. Zaskřípaly dveře vedlejší třídy. Chvilí ticha. V tu ránu se rozrazily dveře naší třídy a dovnitř se tiše vplížily dva stíny a jeden povídá: „Ber všechno, co má ňákou cenu!“ Slyšel jsem jen tlukot svého srdce. Strachy jsem se nemohl ani hnout. Bylo pozdě večer a únava také udělala své. Najednou se mi chtělo strašně zívnout, snažil jsem se to potlačit, ale nešlo to. Zhluboka jsem si zív. Ze tmy se ozvalo: „Tos byl ty?“ Druhý povídá: „Ne, to já ne.“ Najednou se zjevil kužel světla z lupičovy svítilny, který po stěně

dorazil až ke mně. Prudce jsem se zvedl a začal jsem utíkat, seč jsem mohl. Oba dva zloději mě pronásledovali. Zaběhl jsem do knihovny a schoval se za polici s knihami. A když zloděj běžel kolem knihovny, převrhl jsem ji celou na něj. Ozvalo se zadunění a všude se rozlétly knihy. Když vtom za mnou začal běžet ten druhý zloděj, který vše sledoval ze dveří. Můj pokus o zranění prvního lupiče se nepovedl, zloděj ze sebe shodil všechny ty knihy a pokračoval v mém pronásledování za kolegu. Zaběhl jsem za roh do slepé chodby, byl jsem v pasti. Když vtom se ozvalo dunění a dupání. Zloději, kteří už byli skoro u mě se otočili. Současně se ozvalo: „Policie České republiky, ruce vzhůru a lehněte si na zem!“ Avšak zloděj vytáhl pistoli a začal po policistech střílet. Od policie se také párkrát zablesklo a zloděj se skácel k zemi, druhý zvedl ruce nad hlavu a lehl si na zem.

Oddychl jsem si a těšil jsem se neskutečně domů. Tento otřesný zážitek už nechci nikdy zažít, a tak se snažím ve škole při hodinách nevyrušovat. Další hodiny po škole bych už totiž nemusel přežít.

Denis Vyrobík, 7.B

Ilustrace: Zuzana Blažková, 6.A

Neznámý na školní chodbě - 1. místo (kategorie III.)

Bylo opravdu ošklivě, sychravo a já měla hrozně špatnou náladu. Dnes mě čekala návštěva u lékaře. Sice jenom běžná prohlídka u obvodního lékaře, ale tyto akce přímo nesnáším. Prohlídka zvládnuta, je čas jít do školy.

Už začala druhá vyučovací hodina. Vešla jsem na vrátnici. A paní vrátná se hned zeptala na třídu, jméno

a důvod opoždění. „Zuzana Hladká, 9.B, byla jsem u lékaře.“ „Dobře, běž, mělo by tam být otevřeno.“ Hned jak to dořekla, měla jsem pocit, že je něco špatně. Ano, nenávidím, když jdu po škole sama. Vždy mám pocit, že jsem osamocená, nikde nikdo.

Ale to se hodně rychle změnilo. Ne zrovna v dobrém směru. V klidu si procházím chodbou a blížím se ke dveřím 2.stupně. Beru za kliku a nic. Je zamčeno. Super, to mi fakt scházelo. Teď se budu muset vrátit zpět na vrátnici. Ještě jednou zacloumám klikou, opravdu je zamčeno. Podívám se smutně do prosklené části dveří a tam někdo stojí. Nevidím mu do tváře, má skloněnou hlavu, je to muž, neznám ho. Jsem si jistá, že jsem ho tady nikdy neviděla. Zase mám ten zvláštní pocit, něco je špatně. Najednou se za mnou ozvalo zavržení. Otočila jsem se, nikde nikdo. Podívala jsem se zpět na muže: „Kde je, proč a kam odešel? Asi začínám bláznit.“ A s touto myšlenkou jdu zpět k paní vrátné.

Paní vrátná hned zpustila: „Ono tam bylo zamčeno?“ Jen

jsem kývla, do hovoru mi moc nebylo. Paní vrátná šla se mnou zpět. Po cestě jsem se zeptala: „Není možné, že by se teď někdo cizí toulal po chodbách?“ „To bych o tom musela vědět, do školy se nikdo cizí nedostane.“ Otevřela mi.

Naše třída je ve třetím patře. Když jsem stoupla na poslední schod, uslyšela jsem hluk z přízemí. Podívala jsem se dolů přes zábradlí a uviděla jsem muže, který proběhl chodbou. Byl to stejný muž, kterého jsem viděla přes sklo dveří. Byla jsem vyděšená, rychle jsem vešla do třídy. Nejspíš jsem vypadala opravdu vyděšeně, protože i paní učitelka se mě zeptala: „Jsi v pořádku Zuzano?“ Já jsem nic neřekla a jen se posadila. „Kdo to mohl být, proč je u nás ve škole, kam tak rychle zmizel?“ myšlenky se mi honily hlavou.

Když jsem přišla domů, zavolala mi kamarádka: „Ahoj, všichni jdou do nákupního střediska.“ „Dobře, půjdu taky,“ odvětila jsem. Ihned, co jsme vešli do obchodu, dívky se rozeběhly prohlížet zboží. Já jsem jen řekla, že počkám venku. Vyšla jsem ven, když v tom jsem pocítila, že se někdo na mě dívá. Otočila jsem se.

Jen pár metrů ode mě stál onen neznámý muž. Vyděsila jsem se. Proč je tady? Snažila jsem se ho ignorovat, ale nešlo to. Úplně jsem zkoprněla. Když v tom mě holky vyrušily z mého tranzu. Rychle jsem se k nim připojila. Jenomže, když jsme vešly do dalšího obchodu, byl tam zase. Opět jsem vnímala ten nepříjemný pocit, takové mrazení po celém těle. Neznámý se mi díval přímo do očí. Ukázal rukou, abych ho následovala. Nejdříve jsem nechtěla. Ale pak zvítězila zvědavost nad zdravým rozumem. Šla jsem za ním. Směřoval do podzemního parkoviště. Možná to nebyl dobrý nápad následovat naprosto cizího člověka. Když jsem došla na parkoviště, nikdo tam nebyl. „Haló,“ zavolala jsem nesměle. Rozhlížela jsem se. Najednou jsem uviděla na předním skle černého auta nápis NIKOMU NIC NEŘEKNEŠ, NEBO SKONČÍŠ ŠPATNĚ. Ten nápis byl určen mě, jsem si tím jistá. „Co po mě chcete? Proč mě pronásledujete?“ I když jsem chtěla, aby to znělo co nejodvážněji, věděla jsem, že v mém hlase je slyšet strach. Do čeho jsem se to zase zamíchala.

O týden později....Byla středa a mamka mi podává noviny: „Podívej, co se u vás stalo.“ Na Základní škole Červená bylo ukradeno ze sborovny několik tisíc... Dál jsem nečetla, všechno mi došlo, to proč mě sledoval neznámý muž, ten nápis. Báł se, že něco řeknu. Jsem asi jediný svědek. Co mám dělat? O neznámém muži jsem nikomu neřekla. Nikdo neví, že jsem ho ve škole viděla. Nikdo neví, že mi vyhrožoval.

Druhý den byla ve škole policie. Zavolali mě do ředitelny. Paní vrátná si povídala s detektivem. Určitě mu řekla, že jsem povídala něco o neznámém na chodbě. „Dobrý den, jste asi jediná, kdo viděl možného pachatele.“ Ale upřímně, ani já jsem toho moc nevěděla. Při výslechu jsem se strašně klepala. „Dokázala byste ho popsat?“ Na tu tvář, která se na mě před obchodem výhrůžně dívala, nikdy nezapomenu. Ale co ten nápis? Co když mi něco provede? Dovedli mě do místnosti, kde za sklem stáli nějací muži. „Neboj se, nevidí tě,“ řekl detektiv. A pak jsem ho uviděla. Měl černé vlasy. A díval se přímo na mě. „To je on!“ vykřikla jsem. Víc už jsem nevnímala, chci domů.

Toho muže hledali dlouho. Byla jsem šťastná, že jsem pomohla, ale strach jsem ještě nějaký čas měla.

Veronika Lenkvíková 9.B

Ilustrace: Jana Poslušná, 8.C

Neznámý na školní chodbě - 3. místo (kategorie I.)

Žije ve městě Palermo jedna holčička v domě číslo 13 ve 13. patře. Má už dlouho zlé sny. Nemůže spát téměř pět dnů. Všimla si toho také paní učitelka a napsala jí poznámku: „Vaše dcera spí při hodině. Prosím, aby chodila dříve spát.“ Její sny jsou o tom, jak jde školou a najednou se vynoří ze tmy podivné monstrum. Je černé s bílým obličejem a potřísněné krví...“ Emo, vzbud' se!“ Emička se vzbudí ze snu a vypráví

mamince, co se jí zdálo... „ Už je to tento týden po čtvrté“, říká maminka, „ kdy tě musím vzbudit kvůli této noční můře.“, a ustaraně kroutí hlavou.

Další den je Ema na odpoledním kroužku ve škole. Co nevidět budou Vánoce a stmívá se velmi brzy. Jako obvykle odchází Ema poslední. Najednou ale uslyší šramot ze druhého patra nad sebou. Zvědavost jí nedá a vydá se za zvukem. Pomalu vyšlapuje po schodech. I když jí to přijde nepravděpodobné, má strach z duchů a přízraků. Co když se setká s tím svým z nočních můr? Jde chodbou. Bojí se. Ledový mráz jí pobíhá po zádech. Znovu slyší onen šramot. Její dech je rychlý, jako by běžela maraton. Zvuk sílí. Vychází ze třídy 4. C a na chodbě před třídou jsou poházeny různé papíry. Některé jsou roztrhané. Ema se pomalu přibližuje. Strachy se potí. Vtom vyběhne ze třídy školníková kočka Micka. Je celá zamotaná do potrhane igelitové tašky. Je vyděšená ještě víc než Ema.

Ema si hlasitě oddychne : „Tys mi dala, Míco!“ , a úlevou se začne smát. Pomůže Micce z nesnázi a odvede ji k panu školníkovi. Domů se jí jde lehce a má pocit, že dnes se jí bude zdát něco hezkého.

Nikola Štětínová, 5.D

Ilustrace: Julie Velasová, 7.B

Fantastický předmět - „Přístroj na taháky, které nikdo neobjeví“ - 3. místo (kategorie III.)

Wichtrlovač je nejučinnější přístroj na taháky na světě. Je velmi praktický a skladný. Jeho rozměry jsou 22 cm na výšku a 11 cm na šířku. Na své rozměry je přístroj poměrně těžký, váží 66 kg. Přístroj vám po zmačknutí tlačítka vyrobí oční čočku, která vám do oka promítne vyplněný test. Přístroj je tvaru kvádrů. Jeho barva je neurčitá, něco mezi oranžovou až černou barvou. Přístroj se dá zhruba v horní půlce

otevřít. Zde je umístěn skenovač. Na jeho přední straně je vypínač umístěný 2 cm pod levým horním rohem. Vedle vypínače je dalších šest tlačítek. Tato tlačítka mají zelenou, hnědou, červenou, žlutou, bílou a růžovou barvu. Tlačítka barev bílé a růžové jsou pouze pro mechaniky. Tlačítko zelené je na výrobu čočky, hnědé slouží k přidání stránky, červené je tlačítko STOP, žluté tlačítko se používá ke skenování. Pod těmito tlačítky je obrazovka, která zabírá zbytek přední strany a ukazuje, co se v danou dobu

skenuje a jaké informace se vkládají do čočky. Spodní část Wichtrlovačky je vyrobena z protiskluzového materiálu. Na zadní straně je otvor pro kabel do zásuvky, autodestruktivní tlačítko a taky tlačítko pro zadání PIN kódu. Na pravé straně je otevírací přihrádka, ve které jsou uloženy hotové čočky, a červené světélko, které se nachází nad přihrádkou a které ukazuje, zda můžete přihrádku otevřít. Na levé straně najdeme šuplík, do kterého se doplňuje wichtrlová směs, ze které se vytváří oční čočky.

Toto je manuál jak s Wichtrlovačem zacházet. Zapojte přístroj do zásuvky. Počkejte, než se spustí, a poté na zadní straně zadejte váš PIN kód a zmáčkněte ENTER. Po odblokování Wichtrlovač otevřete a vložte do něj sešit nebo papír, na kterém máte napsané poznámky vztahující se k testu. Nyní zmáčkněte žluté tlačítko, počkejte, než se na obrazovce pod tlačítky na přední straně ukáže celý naskenovaný papír nebo sešit, který jste do přístroje vložili. Pokud chcete naskenovat něco dalšího zmáčkněte hnědé tlačítko a opakujte postup. Nyní zmáčkněte zelené tlačítko, které vám vytvoří čočky. Počkejte, než na pravé straně začne blikat světélko. Jakmile začne blikat, můžete z přihrádky čočky vyndat. Nyní si čočky někam uložte, dokud je nebudete potřebovat. Posledním krokem je vypnutí Wichtrlovače. Čočky si nandejte, až je budete potřebovat.

Wichtrlovač

Nejlepší tahák na trhu!

Neučíte se a máte známky jak prodavač?
Tak nezaoufejte, protože tu je Wichtrlovač

Cena: Pouze 8888,88 Kč

Prodávající: Natahaky s.r.o.

internetové stránky: www.natahaky.cz

Telefon: 777 333 444

Email: natahaky99@seznam.cz

Prodejna: Praha VIII, Wichtrlova, 111

Ondřej Hofmannn, 9.C

Svět vynálezů - EDA - přístroj na úklid dětského pokoje - 1. místo (kategorie I.)

EDA je stvořený pro každý dětský pokojíček. Dokáže umýt i vyčistit každou špinu, zbavit i tu nejvyšší poličku od prachu. Vysaje koberec a vše ostatní od nečistoty a dostane se i do těch nejužších skulin. Jestli ale máte v pokoji lino, plovoucí podlahu atd., vytře ji svým mopem, který dostanete ke každému balení tohoto přístroje. Také vám umyje okna svou vysouvací stěrkou. Umí vybělit stěnu či strop nebo připevnit poličku, zrcadlo... Jeho šikovné schopnosti dokáží vyhrát boj nad lichožrouty a najít ztracenou ponožku dříve než ji lichožrouti sní. Zvládne najít třeba i hledané tričko. Všechno prádlo po vyprání vždy vyžehlí a složí. Dovede vás k úžasu, když se podíváte do své skříně a najdete tam vše krásně srovnané do komínků. EDA je velmi šikovný přístroj a super kamarád, občas si s chlapci zahraje fotbal nebo si s dívkami zatančí. Vždy když skončí svou práci a děti ho pochválí, s radostí jim sbalí školní aktovku tak, aby tam nic nechybělo (včetně svačiny a pití), a proto budou děti zcela připraveny na další den.

EDA by prostě neměl chybět v žádném dětském pokoji.

Návod k použití

1. Když je EDA vybalený z krabice, připojte ho na 30 - 45 min. do zásuvky (skrytý kabel má na zádech, stačí na hlavě zmáčknout tlačítko, na kterém je napsáno „kabel“).

2. Po 30-45 minutách vytáhněte kabel ze zásuvky (jestli je přístroj dobit, na hlavě mu svítí zelená kontrolka – „jsem ready“).

Jestli dobit není:
-svítí oranžová kontrolka („nejsem zcela dobit“)
-svítí červená kontrolka („nejsem vůbec dobit“)

3. Přístroj vydrží na jedno nabití minimálně 7 dní.

4. Až EDOVI na hlavě začne blikat červená kontrolka, dejte ho na nabíjení.

Další informace a objednávky na: www.svetvynalezu.cz

EDA - váš domácí pomocník

EDA je velmi šikovný přístroj na úklid dětského pokoje.

Co všechno Eda umí:

- umyje a vyčistí každou špinu
- zbaví poličky od prachu
- vysaje koberec
- vytře podlahu
- umyje okna
- vybělí stěnu nebo strop
- upevní poličku, zrcadlo...
- vyhraje boj nad lichožrouty
- najde hledané oblečení
- vyžehlí vyprané oblečení
- srovná oblečení ve/do skříně/ě
- sbalí školní aktovku
- zabaví děti hrami

+ ke každému balení dostanete mop

Eda je jak kamarád,
každý kluk má ho rád.
Nepohrdnou ani dívky,
které mají rády uklizené skřínky.

Další informace a objednávky na: www.svetvynalezu.cz

Kateřina Kalousová, 5.D

Fantastický předmět - SHERLOCK 2000 - 2. místo (kategorie I.)

Návod k použití

Sherlock 2000 je užitečný robůtek. Je vybaven mikrofonom, kerým se dá řídit, jakou práci má udělat. Slyší na povely: zameť, vytři, utři prach, uklid' hračky, zalij kytky, ustel postel.

Jeho další výhodou je ovladač, který ho směřuje, kam má jet.

Na ovladači je anténa, která je i na robotovi. Tak se mohou spojit signálem. Od ovladače musí být vzdálen max. 4 m.

Díky tomu, že má všechny strany zabroušené, je pro vaše dítě naprosto bezpečný.

Když se podíváte na zadní stranu robota, můžete si povšimnout, že je na baterky, na čtyři tužkové baterie. Ty se musí měnit každý měsíc.

Jak vypadá?

Je zcela ze dřeva. V ruce má koště na zametání. Pokud byste chtěli, aby dělal jinou práci než zametání, dejte mu do ruky něco jiného, např. houbu na mytí, konvičku apod. Vzadu je přihrádka na baterie.

Výška: cca 36 cm

Šířka: ruce: 32 cm

tělo: 95 cm

Úsměv má nevrlý. Na hlavě je anténa a ze strany mikrofón. K robotovi patří i dálkový ovladač.

Výhody:

Tím, že je hodně malý, dá se dobře uskladnit.

Tím, že je na baterie, nespotebuje tolik energie.

Má jednoduché ovládání.

Proč se jmenuje Sherlock 2000?

Nejen že je dobrý uklízeč, je i detektiv.

Ztratili jste svůj oblíbený prstýnek? Nelitujte.

Sherlock 2000 má hluboko v sobě magnet. Takže k sobě přitáhne každý druh železa. Bohužel jen železo.

Je ve verzi 1.0. Nebojte se, pracuje se na vývoji verze 2.0., která k sobě přitáhne cokoli.

A proč 2000?

Jeho první návrh byl vymyšlen již v roce 2000.

Dnes si tento přístroj můžete zakoupit za pouhých 1800 Kč.

To je velice výhodné.

Vynálezce robota: Daniela Walterová, dnes v 5.B

Fantastický předmět - SONY 2017 2. místo (kategorie I.)

Popis:

Ráda bych vám představila jedinečný prototyp multifunkčního robota do každé domácnosti. Jeho vzhled nápadně připomíná robotického člověka. Je vyroben z velmi pevného cedrového dřeva pokrytý nehořlavou vrstvou azbestu a alobalu vhodného do domácnosti. Na hlavě má velké černé čidlo, které po jeho stlačení otevře ovládací panel celého robota. Kromě toho má na hlavě také několik malých senzorů, které vyhledávají pavučiny v domě. V přední části těla jsou uloženy 3 ovládací tlačítka, která slouží k vyhledávání pohozených věcí v obytném prostoru. Díky dokonale technicky vyrobeným nohám se může Sony 2017 sám pohybovat po prostoru a přitom neponičí podlahovou krytinu. Má totiž na nohou ochranné přezůvky. Houbičky a košťátko v rukou robota slouží k samotnému úklidu. Tento robot je totiž již z vyspělé generace robotů a má také svou vlastní inteligenci. Na hrudníku má Sony jednoduché háčky. Jakýkoliv předmět, který se na ně zavěsí, je okamžitě naskenován a podroben zkoumání.

Funkce robota Sony 2017:

Robot Sony 2017 je vítaný společník do každé rodiny. Zvládne díky své technologii nejen uklízet vnitřní prostory domu nebo bytu, ale také po správném nastavení multifunkčních programů dokáže pracovat i na zahradě. Je také výborný společník. Napíše s vašimi dětmi úkoly a zabaví je, než se vrátíte z práce. Dokáže uvařit i večeři pro čtyřčlennou rodinu. Nemusíte proto vyhazovat peníze za drahé kroužky, chůvy a kuchařky. Robot Sony vše zvládne.

Návod k použití:

Zahájení programu pohlazením po černém čidle.

Všechny jeho funkce se pak ihned spustí. Reaguje na přívětivý tón v hlase a je rád pochválen. Rozumí všem lidským povelům.

Ukončení programu opět pohlazením po černém čidle.

Kateřina Cvrková 5.A

Poezie – Rok 2. místo

Jaro je krásně kvetoucí,
pro některé z nás je matoucí.
Těch divů všude okolo,
v zelené trávě se něco pohnulo.

Léto je horké a spalující,
jako vlci na měsíc vyjící.
Na dovolené u moře
nejspíš nenarazíš na tchoře.

Podzim je jak pestrobarevný pták,
rok co rok už je to tak.
Na stromech spadne všechno listí
a o večerech můžeme si čísti.

Zima – všude sníh a bílo,
všechno se krásně zabalilo.
Jsou Vánoce, stromek a dárky,
naše poslední letošní radovánky.
Adam Kostka, 5.D

Fantastický předmět - 1. místo (kategorie III.)

Znáte ten pocit, když jste se neučili na test a bojíte se si napsat „tahák“? Máme pro Vás nové a zaručeně nenápadné řešení! NÁPOVĚDNICE je přístroj, který Vám zaručí „jedničku“ z každého testu. Stačí kliknout na webové stránky www.napovednicedoskoly.cz.

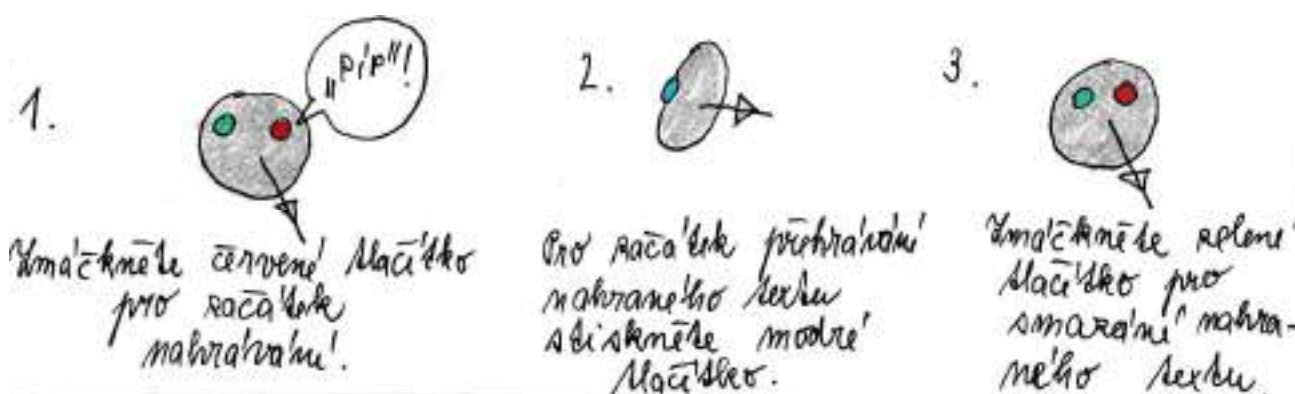
A nyní už k popisu samotného zařízení: Nápo vědnice vypadá úplně jako normální náušnice až na to, že si do ní můžete namluvit jakýkoliv text, který může mít délku až 8 minut. Stačí si před testem nahrát odpovědi na otázky, věty nebo třeba slova, která si myslíte, že se v testu objeví, a jakmile budete psát test, Nápo vědnice Vám bude do ucha přehrávat obsah textu. Uslyšíte to jen Vy. Když si Nápo vědnici objednáte, přijde Vám krabička, ve které se bude skrývat Nápo vědnice a náušnice. Barva a vzor je libovolný, na našich stránkách najdete spoustu variant jak pro dívky, tak pro chlapce. Samozřejmě jsme mysleli i na hochy, kteří nemají díрку v uchu, mohou si objednat naklapovací Nápo vědnici, která se k uchu jen přicvakne.

Nápo vědnice je z plastu a jedna krabička s Nápo vědnicí a stejnou náušnicí stojí 329 Kč. Ale pozor, právě teď je na našem e-shopu speciální akce - doprava zdarma při nákupu nad 350 Kč a to si myslíme, že se vyplatí! Více informací na našich stránkách www.napovednicedoskoly.cz.

Návod k použití:

Na Nápo vědnici je ze zadu malé červené tlačítko, to zmáčknete a uslyšíte zapípání. To je signál k nahrávání. Začněte tedy mluvit a říkat, co chcete, aby Vám Nápo vědnice řekla při testu. Jakmile se ozve dvakrát zapípání, skončil limit nahrávání, který trval 8 minut. Teď už můžete jít v klidu do školy. Při testu se zapne Nápo vědnice tím, že zmáčknete postranní modré tlačítko. Dokud tlačítko znovu nezmáčknete, nahraný zvuk se bude pouštět stále dokola. Když budete chtít vymazat obsah Nápo vědnice, zmáčknete dvakrát malé zelené tlačítko, které je ze zadu Nápo vědnice vedle malého červeného tlačítka, které začíná nahrávat. Nápo vědnice se nabíjí speciální nabíječkou, která doplňuje každou krabičku s Nápo vědnicí a stejnou náušnicí.

Kristýna Bilková, 8.A

Svět vynálezů - „Přístroj na zmenšování“ - 3. místo (kategorie II.)

STAR 3000

Dobrý den! Dovolte mi představit náš nový přístroj! Není to jen tak obyčejný přístroj. Poprvé ho také můžete najít na trhu v České republice. Je to přístroj na zmenšování. Určitě si říkáte, že se bude zmenšovat oblečení, boty, nebo něco podobného, ale jste na velkém omylu. Tento přístroj zmenšuje lidi. Ano, čtete správně. Jmenuje se STAR 3000, čehož jste si podle názvu mohli všimnout. Bylo by vhodné, abych vám popsala, jak přístroj vypadá. Je takový vážně neobyčejný. Měří zhruba 2 metry, to proto, aby se tam vešel průměrný člověk, a šířku má 1 metr. Aby vypadal originálně, je celý z kovu. Kov je sám o sobě nezajímavý, ale my jsme k němu přidali zlatou barvu. Přístroj se jmenuje STAR, což znamená hvězda. Ta je většinou zlatá. Otevírací dveře má ze skla, takže s nimi zacházejte opatrně, ať se sklo nezničí či nepoškrábe. Podstatnou informací také je, že počet prodejních kusů je omeze. V České republice jsou k dostání pouze tři kusy. Cena přístroje je 30 000 Kč, což je oproti ostatním zemím o pár desítek tisíc levnější. Podle toho, co teď čtete, si říkáte, že by se vám zmenšovací přístroj líbil, ale to jste ještě nepřečetli, jak tento zmenšovač ovládat, abyste někoho nezmenšili na mravence nebo brouka. Pokud totiž budete chtít daného člověka vrátit do původní velikosti, máte na to hodinu! Když tento čas vyprší, váš pokusný králík už takto zůstane navždy. K přístroji nesmí chodit děti, zvířata ani žádní nevyvolení lidé. Abyste se už konečně dozvěděli, jak máte s tímto zázračným přístrojem zacházet, nebudu už dále mluvit o podrobnostech a jdeme se na to podívat.

Když přijdete před přístroj, budete si říkat, že ovládání bude určitě jednoduché, ale jste na omylu. Po pravé straně najdete barevné knoflíky, na ně si dávejte největší pozor! Knoflíků je dohromady pět a každá barva určuje něco jiného. Červený knoflík slouží k navrácení do původního stavu, zeleným knoflíkem se přístroj nabíjí přes nabíječku.

Když zmáčknete černý knoflík jednou, osoba se zmenší na velikost malého dítěte, když ho zmáčknete dvakrát, osoba se zmenší na velikost psa, a když třikrát, osoba bude malá jako mravenec. Žlutý knoflík slouží k otevírání a zavírání skleněných dveří. A pozor! Když zmáčknete bílý knoflík, osoba, která se zmenší, už nepůjde vrátit do původní velikosti! Takže být vámi, nikdy bychom nemačkali dohromady bílý a černý knoflík! Nedopadne to dobře. A to je vlastně všechno, co musíte znát, abyste mohli přístroj ovládat. V balení naleznete také nabíječku a STARHELP, což je příručka jak s tímto zmenšovacím přístrojem pracovat.

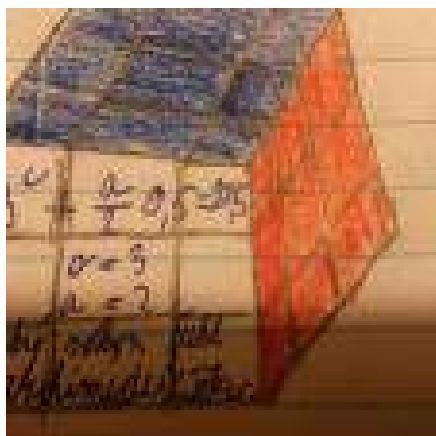
Děkuji za pozornost! Snad se vám líbilo zjišťovat, jak nový zmenšovač funguje. Teď už neváhejte a tento přístroj si kupte, pokud ho opravdu chcete! A hlavně nezapomeňte, že počet prodejních kusů je omezen. Poslední rada, kterou vám můžu říci, je, ať si dáváte pozor, jaký knoflík mačkáte.

Patricie Svobodová, 7.A

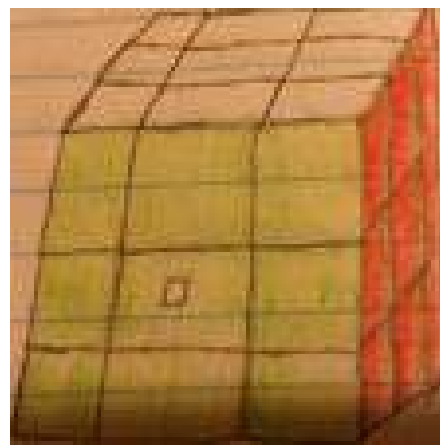

Fantastický předmět - Moyu Hualong - 2. místo (kategorie III.)

Je zde další tahák do školy v podobě Rubikovy kostky, tentokrát od firmy Moyu typ Hualong 3x3x3. Tato kostka je určena pouze pro Vaše účely. Výhoda kostky je, že ji žádný člověk kromě Vás neuvidí. Proč? To je jednoduché, v kostce jsou zabudované součástky, které umí snímat obličej. Jistě si říkáte: „Obličej mohou být stejné či

hodně podobné.“ Součástky jsou ovšem tak kvalitní, že umožňují tento systém ochrany. Kostka je speciální také svou rychlostí výpočtu matematických vzorců, rovnic, nezaostává ani ve fyzikálních či jazykových cvičeních.

Detailní popis produktu

Jedná se o krychli s délkou stran 55 mm (ostatně jako každá klasická Rubikova kostka) a obsahuje 6 stran, jejichž barvy jsou: bílá, žlutá, zelená, modrá, červená a oranžová. Kostka má 8 rohů, 6 středů a 12 hran. V malých částích jsou ukryta tzv. torpéda, která mají na svědomí funkčnost celého přístroje. Kostka se dodává v již složeném tvaru. Uvnitř kostky se nachází systém Yang, který stojí za příčinou velké rychlosti výpočtů.

Návod:

1. Po vybalení kostky z ochranného obalu vyhledejte na zelené straně uprostřed otvor pro nabíječku. Připojte nabíječku a vložte do zásuvky. Doporučujeme nabíjet každou noc. Když je kostka nabitá, vydává po dobu jedné minuty bzučivý zvuk. V této době je vhodné odpojit kostku od zdroje napájení.
2. Po nabití přístroje uvedete kostku do chodu zmáčknutím tlačítka ON opět na zelené straně kostky. Dlouhým stisknutím tlačítka ON slouží k naskenování Vašeho obličej. Přiložte kostku co nejbližší obličejí a stiskněte po dobu tří sekund tlačítko ON. Kostka vydá hlasité pípnutí a během tohoto zvukového signálu bude Váš obličej naskenován a uložen do paměti kostky. Od této chvíle je kostka pro ostatní lidi neviditelná a zjevuje se pouze Vám.
3. Nyní můžete namluvit jakýkoliv příklad či cvičení a kostka vypracuje výsledek, který se zobrazí na jedné z jejích stěn.
4. Upozornění!! Vyvarujte se styku kostky s vodou a magnetickými předměty. Na případné reklamace škod vzniklých působením vody či magnetických vln nebude brán zřetel.

Reklama:

Objednejte ještě dnes a získáte ve třech jednoduchých krocích jedinečnou slevu na tento produkt v hodnotě **50%!!!**

1. Zaregistrujte se na CUBEMANIA.cz.
2. Olajkujte facebookovou stránku firmy Moyu.
3. Po vyplnění objednávkového formuláře zadejte kód slevy, který jste získali při zaregistrování.

Cena po slevě je pouhých 749 Kč.

Jan Máša, 8.B

Fantastický předmět „Přístroj na zmenšování“ 2. místo (kategorie II.)

Rádi cestujete, ale jste velká rodina? Určitě vezete hodně zavazadel a předpokládám, že máte problém vše dát do kufru auta. Zde vám nabízíme řešení.

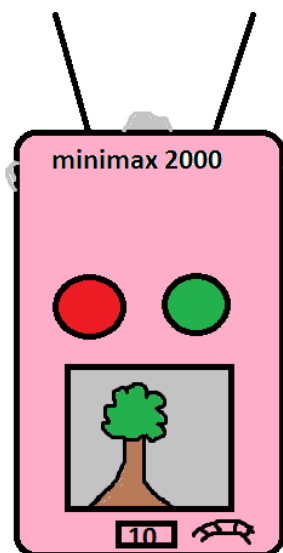
Nový přístroj na zmenšování věcí jménem Minimax 2000 zmenší jakoukoli věc. Balení věcí už bude jednoduché. Jednoduše věci zmenšíte a sbalíte. Minimax je vysoký 10 cm a široký 5,5 cm. Přístroj tvarem připomíná mobilní telefon. Můžete jej koupit ve stříbrné, bílé, růžové, zlaté nebo černé barvě a váží zhruba 2 kg. Je vyrobený ze železa a z plastu.

Přístroj zapnete stisknutím tlačítka z boku na levé straně a vypnete ho stisknutím tlačítka z boku na pravé straně. Uprostřed najdete dvě tlačítka, zelené a červené. Zeleným tlačítkem věc zmenšíte a červeným tlačítkem věc vrátíte do původní velikosti. Na věc, kterou chcete zmenšit, ukážete přístrojem a stisknete zelené tlačítko. Pod tlačítka najdete obrazovku, na které se vám zobrazí, na jakou věc přístrojem míříte a jakou věc tudíž můžete zmenšit. Pod obrazovkou je další miniaturní obrazovka, na které vidíte, o kolik centimetrů se věc zmenší. Kdybyste chtěli věc zmenšit o více nebo o méně centimetrů, je vedle kolečko, se kterým můžete přidat nebo naopak ubrat centimetry. Nahoře na přístroji jsou dvě antény a mezi nimi je snímač věcí.

Minimax 2000 zmenšuje věci do vzdálenosti 10 metrů. Přístroj se nabije zhruba za 10 minut a vydrží nabitý až 20 hodin.

Pozor! Minimax 2000 je určený pouze ke zmenšování věcí, proto ho nepoužívejte na lidi.

Tereza Klasnová, 7.A

KUPUJTE!

Nejlepší zmenšovač věcí na trhu.

Chcete mít jednodušší život?
MINIMAX 2000 vám ulehčí vše
a nyní **pouze za 20 000 Kč!**

Kupujte v obchodech Minix.

Poezie - Smutný námořník 1. místo

(balada)

Zvony už odbíjí úmrtí ženy,
její muž odplouvá na mocné vlny,
odplouvá daleko, odplouvá bárka
a teď ho čeká veliká dálka.

Zakotví na břehu mocného města,
brzy však odplouvá, čeká ho cesta.
Moře je zrádné a vlny vysoké,
smutek je na místě, slzy také.

Mlha ho pohltí, neví, co dělat má,
je již znaven, čeká ho tma.
Náhle však uslyší milé své hlas:
„Pojď se mnou, neboj se, přichází čas.“

Námořník utře si slzy z líček,
žena mu podává prastarý klíček.
Klíček však skončil v mořské hlubině,
žena se na něj dívá nevinně.

Námořník skočil a plave v moři
a jeho bárka se do hlubin noří.
Zvony už odbíjí úmrtí muže,
do hrobu padají červené růže.

Martina Janíková,

Eliška Gerstenhöferová, 6.A

Poezie – Delfín 3. místo

Ať se děje, co se děje,
delfín, ten se pořád směje.
Vždyť s úsměvem na tváři
všechno se mu podaří.
Všechno líp se naučí,
třeba skákat obručí.
Nela Tiefenbachová,
Šarlota Valová, 4.B

Fantastický předmět Přístroj na zmenšování – Applesmaller - 1. místo (kategorie II.)

Kdo by jednou nechtěl být malý jako tužka, špendlík nebo včela? Dnes se Vám může splnit Váš sen. Námi vyrobený Applesmaller slouží ke zmenšení lidí. Můžete zmenšovat sami sebe. Přístroj vypadá jako hodinky, vyrábí se v různých velikostech a barvách. Skládá se z univerzálně dlouhého plastového pásku, který lze dle velikosti ruky zkrátit nebo prodloužit. Dominantou hodinek je velký displej, vyrobený ze železa, nerozbitného skla a tvrzeného plastu. Na stranách displeje jsou umístěna tři důležitá tlačítka. Hodinky v sobě mají samodobíjecí baterie, které se dobíjejí slunečním světlem.

Návod k použití:

1. Před použitím odstraňte ochranný obal a nechte hodinky na denním světle chvíli nabít.
2. Po nabití se objeví ikonka nabité baterie.
3. Zmáčkněte tlačítko č. 2 a držte ho 3 vteřiny, počkejte, až se rozsvítí displej.
4. Poté co se přístroj zapne, nastavte si čas. Rozklikněte čísla na displeji a kolečkem č. 3 otáčejte tak dlouho, dokud se nezobrazí požadovaný čas. Ten samý postup opakujte u čísla za dvojtečkou.
5. Pro použití si nasadte pásek na ruku a utáhněte, dle velikosti Vaší ruky.
6. Po připevnění na ruku přejeďte lehce prstem přes displej směrem zleva doprava. Zobrazí se Vám dva rámečky se zkratkami cm a min.
7. Rozklikněte rámeček s centimetry a kolečkem č. 3 otočte na kolik centimetrů se chcete zmenšit. Poté rozklikněte rámeček s minutami a kolečkem č. 3 otočte na jaký časový interval chcete být zmenšeni. Po vypršení požadované doby zmenšení se vrátíte opět do původní velikosti. Půl minuty před vypršením zadané lhůty začnou hodinky vydávat akustický signál, aby se mohl zmenšený člověk připravit na své zvětšení. Pozor!!! Při zvětšování dbejte na svou bezpečnost a postavte se do prostoru bez větších překážek, aby nedošlo k úrazu.
8. Po nastavení velikosti a doby zmenšení zmáčkněte tlačítko START. Po jeho zmáčknutí zazní opět půl minutový akustický signál.
9. Upozornění: uchovávejte mimo dosah dětí. Přístroj mohou používat pouze osoby starší 18-ti let. Za případné úrazy vzniklé neopatrnou manipulací výrobce nenese zodpovědnost.

Reklama:

Pouze nyní můžete koupit Applesmaller za výhodnou cenu. Neváhejte!!!

Původní cena: 20 199 Kč

Cena po slevě: 15 499 Kč

Kontaktujte nás na email a objednejte si ještě dnes na: applesmaller@volny.cz

Garantujeme dodání do 14 dnů vozem PPL.

Barbora Bambasová, 7.B

Ze školních lavic, speciální číslo VII. ročník 2016 – 2017. ■ Vydává Základní škola, Školní 75, Příbram VIII jako své školní noviny. ■ Sazba: Základní škola Příbram, Školní 75, Příbram VIII. ■ Literární práce připravil tým vyučujících českého jazyka. ■ Ilustrace připravil tým vyučujících výtvarné výchovy. ■ Grafická úprava: Mgr. Monika Průchová. ■ Cena: 10,-Kč. ■ Tisk:

